

1. Наливайко О.І. Правовий захист людини як предмет дослідження загальної теорії права. держава та право: Збірник наукових праць. Випуск 12. К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. 2001. С. 22.
2. Демиденко В.О. Утвердження і забезпечення конституційних прав та свобод людини й громадянина в діяльності міліції: автореф. дис. канд. юрид. наук: спец. 12.00.02; Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2002. С. 9.
3. Конституція України від 28 червня 1996 р. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
4. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України: Закон України від 15 квітня 2014 року. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1207-18>.
5. Справа «Енхорн проти Швеції» : рішення ЄСПл від 25.01.2005 р. <http://hudoc.euro.cour.int/eng/i=001-125496>.
6. Справа «Гуццарді проти Італії»: рішення ЄСПл від 06.11.1980 р. <http://hudoc.euro.cour.int/eng/i=001-105922>.
7. Коровайко О.І. Реалізація міжнародних стандартів кримінального судочинства в судовому провадженні України: автореф. дис. док. юрид. наук: спец. 12.00.09; харківський нац. ун-т внутр. справ, 2017. С. 42.
8. Абламський С.Є. Захист прав і законних інтересів потерпілого у кримінальному провадженні: моногр. за ред. О.О. Юхна. х.: Панов, 2015. С. 130.
9. Уваров В.Г. Проблеми підстав затримання та взяття підозрюваного під варту в контексті європейських стандартів. Право і суспільство. 2012. № 3. С. 226.
10. Черняк Н. П. Проблеми забезпечення права особи на свободу й особисту недоторканність у кримінальному провадженні / Н. П. Черняк, Д. М. Лешан // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія : Юридичні науки. - 2016. - Вип. 1(4). - С. 118-121. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvkhd_jur_2016_1%284%29__33ю
11. Маринів В.І. Конституційні гарантії забезпечення права людини на свободу й особисту недоторканність та їх реалізація в кримінальному процесуальному законодавстві України /В.І. Маринів. // Вісник Академії правових наук України. –2005. – № 1. – С. 166–175.
12. Завгородня К.В. Застосування практики Європейського суду з прав людини з метою недопущення безпідставного обмеження стороною обвинувачення свободи та недоторканності особи під час досудового розслідування / К.В. Завгородня //Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2014. – № 2.

**Тараніна
Марія Василівна,**

здобувачка вищої освіти
ННІ права та інноваційної освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Кириченко
Ганна Володимирівна,
доцент кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ НЕПОВНОЛІТНЬОГО ЗЛОЧИНЦЯ

Від подій сьогодення залежить майбутнє України як легітимної європейської держави. Складні економічні, політичні та соціальні події, які визначають перехідний період у нашому суспільстві, на жаль, впливають на кожного. Діти особливо вразливі до різного роду проблем. Міжнародно-правові документи, присвячені правам дітей, до яких відносять осіб до 18 років (зокрема, Декларація прав дитини 1959 р. і Конвенція про права дитини 1989 р.), націлюють усі держави на допомогу дітям та їх захист, на створення здорових умов життя та своєчасне розв'язання їхніх проблем.

Проте в сучасному українському суспільстві відсутність соціально-сприятливих умов для саморозвитку дітей часто призводить до девіацій (відхилень) у поведінці молоді і, як наслідок, до вчинення злочинів.

У кримінології ідентичність неповнолітнього визначається як сукупність моральних, психологічних і соціально-демографічних характеристик неповнолітніх, які описують, як вони функціонують як законні товариші, дорослі злочинці тощо. Характеристики злочину включають біологічні характеристики дитини, особливості психічних функцій, знання, навички, соціальний статус, стереотипи поведінки і, нарешті, цінності, переконання та установки злочинця. форма руху.

Особливості особистості неповнолітніх правопорушників є віковими властивостями і не завжди визначають мотиви злочинної поведінки (інакше чому б усі молоді люди не вчиняли злочини). Тому причинність злочинності неповнолітніх не можна зводити до загальних вікових характеристик. У деяких випадках вони просто посилюють сприйняття шкідливих наслідків або сприяють розвитку кримінальних ситуацій. Вікові особливості, такі як відсутність життєвого досвіду, незавершене формування цінностей, сприйнятливність до навіювань, важливість участі в неформальних групах, бажання виглядати дорослим, прояв незалежності тощо.

Молоді правопорушники мають міцні моральні та правові знання. Це визначення відповідальності, серця, мети особи чи групи; байдужість до чужих переживань і страждань або навіть бажання самоствердитися перед слабкими. Законні санкції не є законними. Вони ігнорують роль закону, борються за

простоту та змішують право з правовими нормами. Розуміння вседозволеної та дозвільної поведінки плутається. Загальна думка полягає в тому, що покарання можна уникнути за вчинене або не карати за «дрібницю».

Найчастіше діти вчиняють такі види злочинів: крадіжки, грабежі, розбої, хуліганство, незаконне заволодіння транспортними засобами, звалтування, злочини у сфері обігу наркотичних засобів, тілесні ушкодження. Останніми роками особливо зросла кількість насильницьких злочинів.

Ці характеристики — психоемоційно-поведінкові — описують деструктивних молодих людей: підозрілість і байдужість до інших, тривожні розлади, гіперзбудженість, підозра, тривога, депресія, уникнення, низька самооцінка, емоційна нестійкість, жорстокість, підозрілість, тривожність, депресивність,

Частіше шукати сторонньої допомоги та делегувати відповідальність за діяльність. Це призводить до домінуючих рис особистості, таких як емоційна конфліктність, невпевненість у собі, підвищена чутливість до думки інших, а також залежність від їх впливу.

На жаль, більшість дітей, які вчинили злочини, не отримують уроків моралі в сім'ї і, як правило, не можуть впоратися з негативними наслідками своїх вчинків.

З кожним роком зростає кількість підлітків з розладами психіки та поведінки. Поведінкові особливості соціопата - агресивність, зневага до соціальних цінностей або гіперімпульсивність - дуже поширені. У них є суперого: нездатність відчувати провину та докори сумління. Люди-соціопати ростуть у сім'ях з жорстокими батьками, без чітких стандартів поведінки та поведуться непослідовно. Єдиним авторитетом для таких дітей є сила.

Однак відомі випадки клінічно описаної соціопатії в позитивних соціальних ситуаціях. Хвороба - це нездатність жити - дотримуватися культурних норм, прийнятих у цьому суспільстві, нести відповідальність за вчинок і поважати права інших. Показано важливу роль біологічних факторів у визначенні поведінки людини.

Часто кажуть, що 30% підлітків походять з неповних сімей, але половина або більшість підлітків мають неповні сім'ї. Тому говорити про зростання злочинності в цій ситуації некоректно. Інша тенденція відома як неблагополучна сім'я, де часто виникають сварки, бійки, бійки, алкоголізм батьків, погана поведінка, злочини або історія злочинів

Тому у висновку можна сказати, що у країні треба покращувати освіту для дітей та захист дітей із неповноцінних сімей. Створити всі можливі умови для здорового розвитку та росту дітей, котрі не мають змогу самостійно впоратися зі своїми проблемами, щоб вони мали змогу звернутися до оточуючих і тримати відповідну допомогу. Не хвилюючись, що їх осудять та покинуть напризволяще.

Перелік використаних джерел

1. Кримінологія України: Навчальний посібник, 2017р. Режим доступу: <http://mego.info/>